

Danas, u eri kulturnog genocida, na jednoj strani su oni koji čitaju malo, a misle još manje. Oni, čiji običan razum gazi korene humanosti i korača sigurnim putem propasti. Na drugoj strani smo mi. Mi koji nismo učeni da budemo obični. Mi čija se nemirna misao brani od suludih ideja tekući neprekidno u mirnom koritu zdravog ljudskog razuma; mi smo znali da je koren ucenja gorak ali da su njegovi plodovi slatki.

I zaista danas, nakon cetvorogodisnjeg kusanja gorkog korena, ja u ruci drzim taj slatki plod i shvatam...

Shvatam da takav plod nije nista drugo do seme za neki buduci koren.

Shvatam da čaša meda zaista uvek ište čašu žuči.

I shvatam da na kraju svakog kraja nije ništa drugo do novi početak.

U tom pogledu zahvalio bih se članovima moje porodici koji su sa mnom delili svu gorčinu moje čaše; njima posvećujem svu sladost ovog trenutka; posvećujem u nadi da će biti spremni da sa mnom popiju i prvu sledeću gorku čašu sa trpeze nauke kako bismo ponovo uživali u sladosti nekih budućih trenutaka.

Takođe, želeo bih da se zahvalim i našem fakultetu, tom najplodnijem srpskom tlu za novonikle stabljike pravne nauke; tlu toliko i tako plodnom već 210 godina, instituciji koja nas uči tradiciji i trajanju, postupnosti i kontinuitetu. Na nama je dragi prijatelji da ga takvim održimo i ubuduće, za nove nadolazeće generacije i naraštaje. Potrudimo se da budemo dostojno seme za neko buduće korenje.